

han hendes Adfærd imod ham denne Aften og rev sig med Vold ud af sine Tanker.

„Drømmel“ sagde han halvhøjt og rejste sig op. „Jeg er og bliver en Flygtning her paa Jorden, ... en fremmed i min egen Slægt, en mistænkt Gæst mellem fremmede!“

Og pludselig foldede han Hænderne for sit Bryst, løftede i Ekstase Blikket mod Stjernehimlen og bad:

„O, min Fader i det høje, ... du ... du alene forstøder mig ikke! Du er min Tilflugt og min Trøst ... mit Haab og min Kærlighed! Se, jeg frygter ikke! Lad kun Stormene rase, ved dine Fødder er der Fred! O, lad mit ensomme Jordelivs Kamp være en Lovsang til din Ære, jeg forlanger jo intet andet. Skænk du mig din Naade; mæt du min hungrige Sjæl med din Velsignelse. Da skal jeg være glad. — Amen!“

Han bøjede Hovedet, stod en Stund tavs og fortsatte saa langsomt sin Gang.

Men endnu bankede hans Hjerte. Han kunde alligevel ikke slippe Tanken paa Hansine. Det var, som om al hans Uro tilsidst samlede sig i dette ene Spørgsmaal: Hvorfor flyr hun mig? Hvormed støder jeg hende bort? ... Det synes ham mere og mere, at Svaret herpaa indeholdt et Varsel for hele hans Fremtid. Han følte, at han ikke med Sandhed kunde optage Kampen i Menighedens Navn, saalænge han ikke vidste, om den, han af alle helst vilde have paa sin Side, var for ham eller imod ham.

Han standsede.

Han maatte have Klarhed endnu denne Aften. Han havde set Hansine forlade Samlingspladsen langsad Stranden sammen med sin Veninde og antog, at hun maatte komme tilbage den samme Vej, da hun neppe saa sent paa Aftenen turde skraa over Mosen og Bækkeløbet.

Han vendte da om, og efter faa Minutters Forløb befandt han sig atter ved „Kirken“. Herfra gik han videre langsmed Vandet, men havde ikke gaaet mange Skridt, før han brat standsede, ... der kom hun netop imod ham, ikke hundrede Alen borte, underlig stor at se til i Tusmørket, udflydende som en Skygge mod den taageslørede Fjord.